

Darni šeima

Įteikti projekto „Darni šeima“ apdovanojimai

Daiva GOŠTAUTAITE

Baigėsi ilgiau nei mėnesį trukęs LR socialinės apsaugos ir darbo ministerijos globotas konkursas „Darni šeima“. Utenos apskrityje 13 šeimų ryžosi dalyvauti šiame projekte, 5 iš jų buvo apdovanotos: „Už jaunąją kartą“, „Už ryšius tarp kartų“, „Už šeimos verslą“, „Už tradicijų puoselėjimą“ bei „Už bendruomeniškumą“. Pastarasis apdovanojimas atiteko Ramunės ir Raimundo Musteikių šeimai iš Traupio seniūnijos.

Traupiečių Musteikių šeima – vieni aktyviausių bendruomenės narių. Net pagrandukė Indrė turi krūvą užsiėmimų.

Utenos apskritis – 3 vietoje

Utenos rajono savivaldybėje buvo įteikti apdovanojimai penkioms konkursuose „Darni šeima“ nugalėjusioms Utenos apskrities šeimoms. Pirmą kartą organizuotame projekte dalyvavo 110 šeimų iš visos Lietuvos. Utenos apskritis pagal dalyvavusių šeimų skaičių – 13 šeimų panorą dalyvauti šiame projekte – aplenkė ki-

tas apskritis ir, nusileidusi tik Vilniui ir Kaunui, liko 3 vietoje. Savivaldybės vardu laimėjusias šeimas sveikinusi Kultūros skyriaus vyriausioji specialistė Zita Mackevičienė sakė, jog „šiam konkurse pralaimėjusių nėra. Tai net reikėtų vadinti ne konkursu, o švente“. Nugalėtojų pasveikinti atvyko ir projekto globėjos, LR socialinės apsaugos ir darbo ministerijos, atstovai – Šeimos gerovės skyriaus vedėjos pavaduotojas Tomas

Milevičius. „Projektas parodė, kad Lietuva, negalinti pasigirti išskirtiniais turtais ar tokiais greitais traukiniais kaip japonai, gali didžiuotis darniomis šeimomis. Svarbiausia, kad vyktų dialogas ir mainai tarp valstybės ir šeimos. Nors šiuo metu valstybė ir padeda šeimoms, tačiau tie mainai nelygiaverčiai“, – kalbėjo svečias iš Vilniaus.

Laimėjusios šeimos organizatorių buvo apdovanotos gėlėmis, diplo-

mais bei suvenyrais. Utenos savivaldybė šeimoms padovanojo knygas apie senuosius amatus. Projekto partnerė UAB „Anykštos redakcija“ visoms penkioms šeimoms padovanojo žurnalo „Aukštaitiškas formatas“ 2010 m. I pusmečio prenumeratą.

Visos 50 laimėjusių Lietuvos šeimų gruodžio 4 dieną bus pakviestos į iškilmingą jų garbei organizuojamą renginį LR Seime.

Traupiečiai apdovanoti „Už bendruomeniškumą“

Projekte „Darni šeima“ dalyvavusios šeimos varžėsi dėl vienos iš penkių nominacijų. „Už tradicijų puoselėjimą“ buvo apdovanota Virginijos ir Jeronimo Kamaraskų šeima iš Ignalinos rajono. 33 metus šeimoje gyvenanti moteris teigė, jog darną šeimoje išlaikyti nėra lengva, tačiau matydami, palaikydami ir padėdami vienas kitam tiek vaikai, tiek tėvai kuria gerą ir šiltą atmosferą šeimoje.

Nominaciją „Už jaunąją kartą“ laimėjo Inos ir Dariaus Venslovų šeima iš Utenos raj. Joneliškio kaimo. Penkis vaikus auginanti ir šeštojo besilaukianti šeima išdavė vieną iš darnios šeimos receptų: „Turim taisyklę: neiname miegoti susipykę. Kol saulė nusileis, stengiamės susitaikyti, išsiaiškinti, atsiprašyti. Vaikai žino, jeigu nesusitaikysi – blogai miegosi.“

„Už ryšius tarp kartų“ buvo apdovanota Virginijos ir Vaidoto Gruodžių šeima iš Utenos. Ne veltui jie laimėjo šioje nominacijoje – į

apdovanojimus susirinko net trys kartos. Šiai šeimai darna namuose reiškia: „Kai jauku namuose, kada į juos skubi grįžti ir pasidalinti savo džiaugsmu bei rūpesčiais. Kada tavęs nepasmerks, o padrąsins ir apkabins. Kada galima patylėti ir vis tiek būti suprastas.“

Ramunės ir Rimanto Kiaugų šeima iš Ignalinos gavo apdovanojimą „Už šeimos verslą“. 1968 metais dar senelio pradėtas verslas klesti ir dabar. „Jau antra karta dirba šeimos versle, kurį pradėjo vaikų senelis Leonas. Šį verslą dabar plėtojame mes su broliu, o mums talkina jau ir trečioji karta, mūsų vaikai. Mirus seneliui Leonui, nutraukėme ankstesnes veiklas, kad galėtumėm išsaugoti tai, ką taip sunkiai sukūrė tėvas. Pramo-kome šio verslo paslapčių ir dabar su džiaugsmu padedame suremontuoti įvairius buitines technikos prietaisus ne tik Ignalinos rajone gyvenantiems žmonėms, bet aptarnaujame ir kitus rajonus“, – apie šeimos verslą pasakojo Rimantas Kiauga.

Nominaciją „Už bendruomeniškumą“ laimėjo Ramunės ir Raimundo Musteikių šeima iš Traupio (Anykščių raj.). Tai ne pirmasis apdovanojimas šiai šeimai. Šeimos mama Ramunė Musteikienė LR kultūros ministerijos buvo apdovanota už didelį entuziazmą garsinant savo krašto grožį. Visi šeimos nariai aktyviai įsilieja ir į kaimo bendruomenės veiklą – mama yra bendruomenės valdybos narė, tėtis – mokyklos tarybos pirmininkas. Nuo jų neatsilieka ir vaikai – dukra Deivina, besimokydama mokykloje, buvo mokinių tarybos pirmininkė, sūnus Arminas administruoja Traupio internetinę svetainę. Pagrandukė penkiametė Indrė renginyje sudalyvavo ne tik kaip laimėjusios šeimos narė, bet visiems susirinkusiems išdrįso padeklamuoti mamos kurtą eilėraščių apie šeimą.

Anykščių prokurorai pavydi buvusiam komisariui?

(Atkelta iš 1 p.)

Praėjusio šeštadienio „Anykštoje“ rašėme (Sveta VITKIENĖ „Auštapelkėje rasta tik Modestuko kaukolė“), kad Pavarių I kaimo teritorijoje, prie kelio Anykščiai – Lašiniai, miške rasta žmogaus

kaukolė buvo prieš dvejus metus ir keturis mėnesius dingusio berniuko. Tai nustatė ekspertai.

Žmogaus kaukolę Pavarių miške rado ten grybavęs R. Razmislavičius. Jis „Anykštai“ sakė neabejojęs, kad M. Semėno kaukolę turėjo matyti ir daugiau žmonių, nes ji

rasta visiškai prie kelio, grybautojų lankomoje vietoje. „Netikiu, kad tos kaukolės niekas daugiau nerado. Gal žmonių abejingumas ar nesuabejojimas, kaip pasielgti, lėmė, kad policijai nebuvo pranešta anksčiau apie kraupų radinį. Man taip pat pasirodė, kad ta kaukolė ten galėjo gulėti metų

metais, nes buvo pažaliavusi. Galvojau, gal nuo karo laikų, tik žvėrys ją iškasė į paviršių. Tačiau profesinė patirtis privertė mane tą vietą įsidėmėti ir pranešti apie radinį policijos pareigūnams. Kai po poros dienų ten nuvažiuovome su kriminalistais, jie pasakė, kad kaukolė gali būti vai-

ko, tuomet ir susiejome, kad tai gali būti dingusio M. Semėno. Tačiau jo dviratukas ir drabužių liekanos buvo rastos dar po savaitės, kelis kartus pareigūnams gerai „iššukavus“ tą vietą“, – „Anykštai“ pasakojo R. Razmislavičius.

-ANYKŠTA

komentaras

Dilema: žmogus gamtai ar gamta žmogui?

Anykščių regioninis parkas teismuose laimėjo bylą prieš verslininką Piotrą Zelevą, kuris norėjo motinai priklausančiame žemės sklype prie Dusyno ežero statyti kaimo turizmo sodybą. Sodybos nebus, nes regioninio parko direkcija įrodė, kad ten sodybos nebuvo, ir apgynė viešąjį interesą.

Ar regioninio parko reglamentas turi būti toks griežtas, kad jame negalima pastatyti naujų statybų?

Sergejus JOVAIŠA, mero pata-
rėjas:

„Na, čia mano požiūris būtų

dvejopas. Užsienyje, Norvegijoje, Suomijoje, stovi namai ant krantų ir nieko blogo neatsitinka. Ir aš sakyčiau, kad taip galima, jei nebūtų vieno „bet“. Mūsų mentalitetas toks, kad pilietis, pasistatęs namą gražioje vietoje, pasielgia labai nepilietišškai ir ją apsitveria. Žmogus, norėdamas pažiūrėti tą gražią vietą, pamato tik tvorą. Susiduria požiūris, kas kam tarnauti turi – gamta žmogui ar žmogus gamtai. Jei mes sugebėtume iškomponuoti taip, kad netrukdytume kitiems, nežalotume gamtos, nieko blogo nebūtų. Žinoma, regioninis parkas el-

giasi griežtai, bet nežinau, ar visada tas griežtumas yra pamatuotas. Kiekvienas atvejis skirtingas. Savivaldybė laikosi tokios neraišytos taisyklės – kur įmanoma išsaugoti gamtą visuomenės poreikiams, ten ji turi būti išsaugota.“

Loreta SMALSKIENĖ, architek-
tė:

„Yra priimti pakeitimai regioninio parko reglamente, apribo-

jimų dabar mažiau, tiesa, statyti naujoje vietoje, jei nėra numatyta plane, negalima. O draudimai ir ribojimai veda prie gudravimo. Tokių atvejų per Lietuvą yra ne vienas nuskambėjęs. Jei būtų leidžiama, to nebūtų.“

Galvoju, jog iš vienos pusės gerai, kad yra regioninis parkas, yra tam tikri suvaržymai, be kurių užstatytų visas paežeres, jokių atstumų nesilaikytų ir pridarytų baisių dalykų, o iš kitos – keista ir prasi-lenkia su sveiku protu, kai Anykščių daugiabučiai iš silikatinų plytų patenka į šį parką.“

Arūnas KIAUŠAS, Aknystų pensionato direktorius:

„Vis dėlto civilizuo-tose šalyse namai stovi pajūryje, o jei mes darysim tik taip, kaip nuo seno buvo, tai reikėtų į olas lįsti. Galvoju, kad privatus kapitalas geriau tvarkosi, todėl nereikėtų sudaryti dirbtinių kliūčių. Nežinau, kiek reikia laukinės gamtos turizmui, o kiek reikia

civilizuotos aplinkos. Aš neprieštaraučiau, jei būtų statoma gražiai, civilizuotai, juk yra reikalavimai, architektai. Jei kažkas pastatys skoningai sodybą ir sutvarkys kažkokį kampą gamtos, kas čia blogo?

O regioninis parkas yra dirbtinis darinys, nes net ir miestas jam priklauso, ir be leidimo negalima nieko statyti. Geriau jau regioninis parkas rūpintųsi ne statybomis, bet šiuokšlymais, kurių pastaruoju metu pilna.“

-ANYKŠTA